Із саду тихо залями пройду
і кількакротно відіб’ють свічада
моїх очей зіницю золоту
і блискітки – дар листопада.

Ще згортки нігу дотику таять.
Цілунок на руці моїй тепліє,
солодко в’яне запах царських м’ят
на вогкім подолі мантилі.

Крізь грати сяйво місячне струмить,
молошний промінь по паркетах губить.
Іще одна підслуханая мить,
і затихає кінський тупіт.